

Jeg vil saa indtrængende, som jeg formaar det under Hensyn til Lovforslagets Formaal, henstille til det høje Ting og til det eventuelt kommende Udvalg, at man uden at hænge sig for stærkt i de Principper, som den enkelte nu maatte have paa dette Omraade, søger at behandle Realiteten i Lovforslaget med det Formaal snarest muligt at faa Forslaget ophøjet til Lov.

Holger Larsen: Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem Hr. Vesterager, naar han gør gældende, at man køber Brændsel billigere paa Landet end i Byerne. Det gør man ganske vist under visse Forudsætninger. Dersom en Kommune har en Tørvemose liggende i Kommunen, saa købes Tørvene sikkert billigere dér, eller hvis den har en nærliggende Skov, køber den Brændet billigere dér. Men for alle de Landkommuner, som ikke har Tørvemoser eller Skove, og det gælder særlig her paa Øerne og op langs Jyllands Østkyst, og som derfor skal bruge andet Brændsel, Koks o. s. v., er der sikkert ikke Tale om, at Brændsel købes billigere. Men her til kommer yderligere, at paa Landet bruges der efter min Mening mere Brændsel i den Slags Hjem end inde i Byerne. Det hænger sammen med, at der er lunere inde i Byerne. De gamle bor lunere i Byerne end ude paa Landet, hvor de tidt bor i et Udhus, som har 4 Ydervægge. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Vesterager kun har regnet med rent lokale Forhold i den Egn, som han repræsenterer, og hvor man har Tørvemoser.

Til det ærede Medlem Hr. Henningsen vil jeg gerne sige, at jeg er aldeles uenig med ham i, at vi skulde tilbage til Kommunernes Skøn i saa vid Udstrækning som muligt. Naar vi har en Aldersrentelov med faste Takster, men lave Takster, saaledes som den nuværende, er jeg Tilhænger af, at man i en Overgangstid, en halv Snes Aar eller længere, kunde overlade noget mere til Kommunernes Skøn, end Tilfældet er nu. Men ellers er det mit og mit Partis Ideal at komme til en Aldersrentelov med aldeles faste Takster, men naturligvis med saa høje Takster, at vi er sikre paa, at selv de daarligst stillede i vort Land faar det saa godt, som det er muligt at gøre det for dem.

Saa vil jeg vende mig til den højtærede Indenrigsminister. Jeg kan gøre mig al den Flid, jeg vil, for at takkes den højtærede Indenrigsminister, saa mislykkes det. Netop i Dag havde jeg ganske lagt alle

Principper til Side og kun holdt mig lige til det Lovforslag, der her er forelagt, og saa siger den højtærede Indenrigsminister til mig, at jeg skulde hellere have holdt mig til Lovforslagets Paragraffer. Ja, andet har jeg ikke bestilt, og naar den højtærede Minister skulde til at imødegaa mig, viser det sig ogsaa, at det er min Omtale af hans Lovforslag, han finder Anledning til at komme ind paa en Imødegaaelse af. Det synes at tyde paa, at jeg netop har været heldig med Hensyn til at underkaste det foreliggende Lovforslag den Omtale, som det fortjente — og en meget velvillig Omtale, meget velvillig, det kan jeg ikke komme bort fra. Men jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister har den Opfattelse, at jeg er et evigt utilfreds Menneske paa de gamle Vegne. I og for sig kan jeg ikke have noget imod det, uadtill set; jeg kan naturligvis ikke have noget imod, at de gamle i vort Land er glade ved mig i Modsætning til den højtærede Indenrigsminister, men jeg kan forsikre den højtærede Minister, at det har nu ikke været min Tanke, og den Dag vi faar gennemført et Lovforslag, som jeg finder virkelig byder de gamle det, de skal have i et Land som vort, med en Kultur som vor, saa at Folk uden Bekymring kan se deres Alderdom imøde, den Dag vi naar dertil, skal den højtærede Indenrigsminister se, at jeg kan være et meget tilfreds Menneske; det falder nu en Gang sammen med mit Naturel at være tilfreds. Og maa jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at til Trods for hans afvisende Holdning overfor enkelte Ting, jeg har omtalt, haaber jeg dog endnu paa det gode Resultat indenfor Udvalget.

Det er ikke rigtigt, at naar jeg vil give alle dem med egen Husstand Brændselshjælp, er dermed sagt næsten alle. Der findes mange, som bebor et Værelse hos Børnene, og dem vil jeg naturligvis ikke give den højeste Brændselshjælp. Men jeg vil spørge den højtærede Indenrigsminister: Hvorledes skal et Ægtepar, hvor kun den ene af Parterne er aldersrenteberettiget, faa Lejlighed til at købe Brændsel til Opvarmning af deres Lejlighed? Den højtærede Minister maa dog erkende, at Kaarene er ganske ens for et saadant Ægtepar og et Ægtepar, hvor begge er aldersrenteberettigede, deres Lejligheder kan være akkurat lige store. Den højtærede Minister sagde selv, at dette Lovforslag har intet med Principperne i Aldersrenteloven at gøre. Hvorfor saa bygge paa Principperne i Aldersrenteloven? Hvorfor saa sige